

Ochotníkům

Pět komedií

Robert Brinda

Ochotníkům

Pět komedií

Vampyrion

Osoby:

Antonín/a Adam/ová, děd/bába

Anežka Adamová, matka

František Adam, syn

Kateřina Adamová, dcera

Valerie Prchalová, oběť

Václav Adam, otec

Karel Pokorný, další oběť

Poznámka k jazyku: Existuje jen jedno české slovo, které se jinak píše a jinak čte. Pročež je v textu psáno on, ona, ale samozřejmě se čte von, vona. Stejně tak platí zásada, že ý se čte ej: Jýda, přijel strýda, hod' na pánev výce, ať pohostíme strýce. Jasně?

Obývák. Pravděpodobně v paneláku. Pohovka, nebo spíš laciná válenda, ze dvě křesla, stolek. Asi radiátor topení. V dalším se dobročinnosti meze nekladou. Žehlicí prkno?

1. jednání.

(Antonín, František, Anežka, postupně ostatní.)

Antonín: (Hraje sám se sebou mariáš.) A dvacet.

Anežka: Taky bys jí mohl uvařit kafe.

František: (pravděpodobným fonetickým přepisem
staroslověnštiny:)čilovek eten be bogat i že imejaše
pristavnik i te oklebetan byst či te rastačajen imenie jeho.

Anežka: Co to meleš?

František: Ale, tady čtu o nějakých gaunerech, co zase vytunelovali
banku, tak jsem si vzpomněl na Svatopluka. Pamatuješ toho
chlápka, co mu jeho správce rozkradl majetek? Tenkrát to
bylo jednoduchý. Nemuseli kopat žádný tunely. Čilovek
eten be bogat i že imejaše pristavnik i te oklebetan byst či te
rastačajen imenie jeho. Chlap byl bohatý a měl správce a ten
mu jeho majetek ukradl. A bylo to.

Anežka: Žádnýho Svatopluka jsem v životě nepotkala.

František: No bodejt'. Ženské k Svatoplukovi nesměly.

Anežka: A na žádného správce se taky nepamatuji.

František: No jo, já vím. Od jisté doby se nepamatuješ dokonce ani na
svoje narozeniny. Já to chápu, ale přece přitom nemusíš
zrovna vykřikovat rok narození. A když už, tak se aspoň
nevymlouvej na Alzheimerera.

Anežka: Na starého Hajmra se pamatuju. Sedával v hospodě U křížku a
když šel ožralý domů, obskakoval místo pejsků všechny
kandelábry v ulici.

František: To je přesně ono. Žiješ sto let za opicemi. Kdysi bylo

normální na ulici kouřit a nesmělo se na ulici čurat. Dneska je to obráceně. Pokrok nezastavíš.

Anežka: Takový pokrok mi může být ukradený.

František: Já neříkám, že z toho pokroku mám radost. Pokrok je pokrok i když stojí za starou belu. Prostě pokrok musí být, i kdyby na chleba nebylo.

Anežka: A stejně žádného Svatopluka neznám.

František: Tak si vzpomeň! Toho správce nám tenkrát dali. Byl vyschloučkej, hubeňoučkej, chudokrevňoučkej.

Anežka: To už tak starý lidi bývají.

František: On nebyl starej. On byl jen od lakoty vyschlej.

Anežka: Jo, to lidi taky bývají. A stejně jí běž uvařit kafe.

František: Já to spíš vidím na pivo.

Anežka: Kafe!

Antonín: A sem s tou desinou!

Antonín: Ty fixluješ! Ty ses mi díval do karet.

Antonín: Pche! Dvě zelený jsou v talonu, dvakrát jsi zelený nesl. Já mám eso, tak naval desinu. Když to neumíš, tak hraj černýho Petra.

Anežka: Kafe! Nebo zas prohraje celou penzi.

František: V desetníkovým?

Anežka: V desetníkovým, v desetníkovým. To já znám. Teď jsou to desetníky, ale za chvíli přijde flek, re, dreflek...

František: Reflek.

Anežka: Reflek, nereflex, syp vařit kafe!

Václav: (vleče Valerii za krk). Vzal jsem cestou něco teplýho k večeři.

Anežka: Máme v ledniče zbytky od včerejška. Ty se musí taky sníst. Dám to zatím do mražáku.

Václav: Tak tohle do mražáku dávat nebudeš. Zbytky vyhod' do popelnice a k večeři bude tohle. Dokud je to teplý.

František: Lesba.

Václav: Co?

František: Ne teplý. Lesba.

Václav: Sakra, kluku, ty taky furt myslíš jen na jedno. Kolik roků s tebou ještě bude ta puberta mlátit? Je to jasný, mámo? Zbytky vyhodit a k večeři bude to teplý.

František: Teplá. Lesba.

Václav: Teplý. Třicet sedm a něco je teplý. Třicet šest a miň je studený a třicet šest a půl je tak akorát. Tohle má třicet sedm a něco, tak je to teplý. Teplý jako teplý a ne teplý jako teplý.

František: Nemůže mít třicet sedm a něco. To není normální.

Václav: Může mít třicet sedm a něco, jestli má angínu. Nebo tyfus. Nebo...

Anežka: Tak to já jíst nebudu. Nestojím o to, chytit od toho nějaký bacil. A ty běž vařit to kafe!

František: No jo, vždyť jdu.

Václav: Pro mě za mě můžeš jíst ty zbytky z mražáku. Já chci do žaludku něco teplýho.

(Zvoní zvonek).

Václav: Sakra, koho to čert nese? To je určitě zas ten policajt. Jak se někde něco ztratí, nakvartýruje se rovnou k nám. Jako kdyby to nemohl otočit nějaký bezdomovec.

Anežka: Bezdomovci nejsou na maso.

Václav: Bezdomovci na maso jsou. Nejsou na zeleninu, protože na zeleninu by jim nestačila podpora. Františku, běž tomu hejhulovi otevřít, já to zatím uklidím. Nemusí nám čumět do hrnců.

František: (Ku podivu poslechne a jde.)

Anežka: A je to. Stejně skončí v mražáku.

Václav: Tak to teda ne. Víš co? Hod' na to nějakou hadru, já si na to

sednu a budu dělat jako že máme nový křeslo. Stejně ten blbec nepozná, o co jde. Vždyť je to policajt. Ještě, že mě to napadlo. Do mražáku on poleze nejdřív.

Kateřina: (vejde poněkud somnambulně. Že by si cestou četla Viewegha?)

Anežka: Tak o to ať se ani nepokouší. Jestli mi sáhne na mražák, tak ho zakousnu jak hada. To tak! Aby se mi roztekly nanuky!

Václav: Nechte toho, a tvařte se obyčejně. Jde sem policajt.

Kateřina: Jak to můžeš vědět?

Václav: Přitáhl jsem večeri a někdo zvoní. Když přitáhnu večeri a někdo zvoní, je to policajt. To dá přece rozum. Co to máš za blbost?

Kateřina: Viewegha.

Václav: Prima. Tak si s ním sedni tady na tu hadru. Když tu budeš sedět s Vieweghem, obejde tě obloukem i policajt. A seď si zlehka, je to večere.

František: (Vrací se.) To nebyl policajt, to byla ta mladá od vedle, že jde ven, že jestli nechceme, aby nám vyvenčila pejska. Řekl jsem jí, že ven nemůže, protože si rozkousal náhubek.

Kateřina: Pcha, pejska!

Václav: Říkáš, že to nebyl policajt? Bože, kam to ten svět spěje! Za první republiky býval policajt na každém rohu. Páni, to byste koukali, co to dalo tenkrát za práci, sehnat něco k večeri.

Anežka: Když to nebyl policajt, tak jí jdi uvařit to kafe.

František: Já, pořád jenom já! Proč ho nejde uvařit Kateřina?

Václav: Protože sedí na večeri. A koukej mazat! Když máma něco řekne, tak ani nemrkneš a půjdeš. Jasný?

František: No jo, vždyť jdu. (Odchází.)

Václav: Zatracený kluk uremcaný. Nenech si to od něho líbit, nebo ti

přeroste přes hlavu. Sakra, kdy už konečně s ním přestane ta puberta mlátit?

Anežka: Ale, nech ho. On to tak nemyslí.

Václav: Myslí, nemyslí. Ale remcat mi zde nebude. A co ty tam sedíš jak pecka?

Kateřina: Říkal jsi, že tu mám sedět, dokud neodejde ten policajt.

Václav: Policajt se nekoná. Vstaň a hod' to do kuchyně, než to zasmrádne.

Anežka: Stejně přijde do mražáku. Co kdyby stál za dveřmi a číchal. Mohl by ucítit, co máme k večeri.

Václav: Sakra, kdy já se dočkám něčeho teplého k žrádlu.

Anežka: A ty se z toho zvedni. Kdo ví, kde se to toulalo. Ještě od toho chytneš nějakou blechu nebo veš. A tu deku budu muset vyprat. Ta tvoje večere nás přijde pěkně draho.

František: (Vrací se s kávou.) Prohrábněte tomu chlupy. Jestli má vši, bude mít v chlupech hnidy.

Václav: (Činí tak a při té příležitosti chytí Valerii za ucho.) Sakra!

Anežka: Co je?

Václav: Už to není teplý.

František: Lesba!

Valerie: Au!

Kateřina: Ono je to živý!

Václav: Samozřejmě, že je to živý. Snad si nemyslíš, že budu tahat domů zdechliny. Ale jak je tohle možný? Už to není teplý, už je to jen akorát.

František: Kolikrát to mám říkat, že to není ten ani to, že je to ta?

Anežka: Jenom se nám nepotento. Jako kdyby na tom záleželo, jestli je to ten nebo ta. Stejně přijde do mražáku.

Václav: To by mě zajímalo, kde se to toulalo, že to bylo teplý a teď je to jen akorát. Třicet šest a půl a ani chlup víc.

Kateřina: Kdyř to umí mluvit, tak se toho zeptej.

Václav: To je pravda. Kde jsi bylo, než jsem tě chytil?

Valerie: Byla jsem v soláriu.

Aneřka: Co je to za blbost? Solárium?

Frantiřek: Ty nevíř, co je solárium? Něco jako topinkovač.

Aneřka: (Ohmatává Valerii.) Asi ho mají nějaký pokařený. Neudělaly se tomu kůrky. (Očichává ji.) A nikdo to nepočesnekoval.

Václav: Já česnek nerad. Mně nedělá česnek dobře na žaludek.

Aneřka: Česnek je zdravý proti kornatění tepen.

Václav: Zdravý, nezdravý, česnek já zrovna nemusím. Co kdyby to byla pravda.

Aneřka: Co?

Václav: Źe česnek nesnáříme.

Aneřka: Ty toho nadělář. Kolikrát jsi ho jedl a ani o tom nevíř. Někdý se v kuchyni bez česneku prostě neobejdeř.

Václav: A mář nějaké jméno?

Valerie: Valerie.

Václav: Jenom Valerie? Dál již nic?

Valerie: Prchalová.

Václav: Valerie Prchalová? Valerie Prchalová. To je fajn, ře mář nějaké jméno. Já mám rád, kdyř vím, co jím. Valerie Prchalová na smetaně. Valerie Prchalová po burgundsku. Valerie Prchalová á la Stroganov. To by řlo.

Aneřka: Moc si nevymýřlej. Kdyř má přijít do mrařáku, tak to hodím do láku a bude to faleřná svičková. Na jednu stranu je pozdě na pořádný jídlo a na druhou stranu, nikdo se nepodíval, jestli je ten policajt za dveřmi nebo ne.

Kateřina: Tak vši asi nemá.

Václav: Dívala ses pořádně?

Kateřina: Seděla jsem na tom, ne? To se ví, ře jsem se dívala pořádně.

Co kdyby je měla? Nemám chuť se celou noc škrábat.

Antonín: Tak to je sto a sedm červených, to je... (Klade na stůl asi tak dvě padesát.)

Anežka: Neříkala jsem to? Zase prošustruje celý důchod.

František: Tady máš to kafe, dědo.

Kateřina: To je nějakého sekýrování! Člověk si zde ani nemůže v klidu dočíst stránku. (Odchází s Valerií.)

Václav: Drž zobák a pal!

Anežka: Na holku i na kluka jsi jak na cizího. Ale abys něco řekl dědovi, to tě ani nenapadne. Už zase mastí mariáš a zas v něm nechá všechny peníze. Proč jemu něco neřekneš?

Václav: Co by si nezahrál, když ho to baví? Náhodou mariáš je ušlechtilá hra. Jenom se musí umět.

Anežka: Vážně? Tak proč ho to aspoň nenaučíš?

Václav: Proč, proč, proč! Protože to není násobilka. Mariáš je umění a k umění musíš mít talent. To se nedá naučit.

Antonín: Bože, holka, ty jsi nám ale vyrostla.

František: Já nejsem Káča, já jsem Franta.

Antonín: Vážně? Ale stejně jsi nám vyrostla, Fanynko. Za chvíli z tebe bude holka na vdávání. Víš co? Vezmi si tady ty penízky a kup si čokoládu.

František: Čokoládu? Dědo, to by nestačilo ani na lízátko.

Antonín: Lepší něco než nic, děvče. Co já bych za to dal, mít takový lízátko.

František: Dědo, já nejsem Kateřina, já jsem František. Nejsem holka. Jsem kluk.

Antonín: Jo, tak ty jsi František? Tak to asi o lízátko nestojíš. A za holkama chodíš? Holky mívají lízátka. To ti ho určitě nějaká holka dá. Co já bych za to dal, kdyby mi nějaká holka dala lízátko. A stejně už jsi málem na vdávání.

František: Mami, já to vzdávám. Zkus se s dědou domluvit ty.

Antonín: A ven dneska nepůjdem?

František: Slyšíš ho?

Václav: Má karty? Má karty. Má kafe? Má kafe. Má v kafi dvě kostky cukru?... Má?

František: Má.

Václav: Má v kafi dvě kostky cukru. Má karty, má kafe, má dvě kostky cukru, má všechno. Za chvíli si začne hrát pasiáns. Měl bys vědět, že když má kafe a karty a cukr, bude od něho za chvíli pokoj. Klidně se seber a jdi si po svých.

František: No konečně. To bych rád věděl, kdy se tady mám učit. Já to jednoho dne nevydržím a odstěhuji se na kolej. Nebo skočím s mostu.

Anežka: To tak, na kolej. Chlstat se študákama. Buď rád, že máš zadarmo střechu nad hlavou. Víš, co taková kolej stojí?

Václav: Zablokuješ si červenou desítku, babi. A stejně bych rád věděl, proč se po tom nikdo neshání.

Anežka: Třeba to nikomu nechybí. Mohlo se to sem odněkud zatoulat. Kdo ví, kde se to motalo. Asi bych se na to měla podívat, jestli je to vůbec k jídlu. (Odchází.)

Václav: To je celá máma. Na jídlo je půl doktora. Kdyby to šlo, koupala by každý kousek žvance v penicilinu. Jako kdyby na tom záleželo. Když se něco pořádně uvaří, tak všechny bacily zdechnou.

František: Stejně by mě zajímalo, proč se po ní nikdo neshání.

Václav: Ty si vážně myslíš, že je to ženská?

František: Na to dám krk.

Václav: Třeba je to vdané a třeba to uteklo od chlapa. A třeba je to mrcha a chlap je rád, že se toho zbavil. To bude ono. Proto se po tom nikdo neshání. Nebo je to šlapka. Zdrhla z domu a

živí se na ulici. Po těch se také nikdo shánět nebude.

Koupila máma pivo?

František: Jak to mám vědět? Rovnou z přednášek jsem šel válčit se šéfem a domů jsem se vrátil před pár minutami. Podívej se do ledničky, jestli tam nějaké nezbylo. Nebo si místo piva dej kafe.

Václav: Nejsm děda. Mně kafem neošidíš. Kafe si klidně dám po večeři. Žízeň na pivo mám teď. Kdybys byl co k čemu, tak bys skočil a to pivo mi přinesl.

František: Když jsem celé odpoledne poskakoval za pultem, tak snad mám právo se po šichtě chvilku natáhnout. A navíc bych se měl taky aspoň trochu učit.

Václav: Prodávat v obchodě, to není práce pro chlapa. To je práce pro ženskou.

František: Náhodou mě to baví. To si nedovedeš představit, co se tam sejde za lidi. Třeba takové kantorky. To tam chodí jedna, já o ní vím, že učí na gymplu. Vždycky přijde, když mám plný krám zákazníků, a začne si vybírat bonboniéry. Když mi prohrabe celý regál, a když ostatní zákazníci celí otrávení odejdou, najednou si vzpomene, že nechtěla bonboniéru, ale půlčíka vodky.

Václav: A co bys nechtěl? Má si tu flašku vybrat před všemi lidmi? Co kdyby mezi nimi byla máma některého jejího žáka. V tu ránu by se na škole vědělo, že je alkoholička.

František: Vzal ji čert. Ať si dá do nosu, když jí to chutná. To mě víc štve, když tam přijde chudák babka, v ruce žmoulá pomačkanou stovku, a chce něco, protože jde k doktorovi. Co jí mám za tu usmolenou stovku dát, aby jí zbylo na jídlo, a aby se milostivý pan doktor neurazil? Nebo přijde babka s děckem, holka má nos nahoru, div mi neolizuje strop nad

hlavou, babka se pokouší jí koupit něco na zub, holka se podívá na tu bonboniéru za tisíc a řekne: Tu nechci, tu mi maminka minule koupila, a vůbec mi nechutnala. Něco ti řeknu. Zrovna včera jsem zůstal doslova jako solný sloup. Právě taková babka tam přišla, že holce koupí bonbónek. Děvenka na mně vykulila oči a povídá: Maminka říkala, ať mi babička nic drahého nekupuje. Tak kolik stojí to lízátko? Tak jsem jí řekl, že je to lízátko za korunu. Ten zbytek se stejně vyrovnal na tom, co mi lidi nechávají na tringeltech.

Václav: Kecáš. O té holce se ti tak nanejvýš zdálo. Mezi těmi dnešními spratky takové děcko nemůže existovat. A neměl jsi jí žádné lízátko dávat. Platí ti za to pár šestek, kdybys aspoň přinesl domů ty tringelty.

František: Ale, kdo by se s tím počítal. Náhodou se přehmátnu, a hned mě šéf honí za manko. To je kratší, ať si to shrábne on. A ať se s tím třeba udává.

Václav: Kolik ti platí? Pětatřicet na hodinu?

František: No jo, ale zato je to bez daní a bez zdravotního. To bych rád věděl, jak to dělají ty ženské, co to mají jako zaměstnání. Kdyby seděly doma, měly by na podpoře víc.

Václav: A vy prodáváte bonbony na kusy? Za mých časů se prodávaly na váhu.

František: Nebuď blázen! Lidi nekupují bonbony, lidi kupují ty barevné obrázky na krabičkách. Když je tam červená a zlatá, hned je ta škatule o stovku dražší. Nikoho ani nenapadne, že uvnitř je to všechno stejné. Takže když náhodou šéf doveze bonbony v pytlíkách, tak je rozbalíme a prodáváme na kusy. Zkus si spočítat ten rozdíl: Samostatný bonbon za bůra, nebo deset bonbonů ve škatuli za stovku.

Antonín: A ven se dneska nepůjde?

Václav: Kuš, babi. Já ti to říkal, že si zablokuješ tu červenou desítku.

Antonín: No a co? Když se nebudu dívat, tak ji nenápadně vytáhnu.

Václav: Panebože, ty švindluješ i u pasiánsu?

František: Pak nemá imrvere (immerwäre = stále) prohrávat. Jako dědek švindluje, jako bába švindluje, jestli švindluje, i když hraje proti sobě, tak bych jí měl začít dávat tu svou almužnu.

Václav: Jen bych rád věděl, kam ty prachy dává, když náhodou vyhraje.

František: Pamatuješ se na strejdu Kryštofa? Jak si navykl strkat zlatáky dozadu do kamen, že tam je nikdo hledat nebude? A když ve Vídni vynalezli papírové bankocetle, tak je tam strkal taky?

Václav: A jak se zjevil, když zjistil, že papírové peníze hoří? To ti řeknu, to tenkrát byl tyátr.

František: A jak se potom divili, že po něm nic nezůstalo!

Anežka: (Vrací se.) K večeri budou tvarůžky s podmáslím.

Václav: Tvarůžky? No tě Bůh! To budeme do výplaty jíst suchý chleba a čaj. Kde jsi vzala na tvarůžky?

Anežka: Jednou za čas si můžeme dát do nosu. I kdyby na chleba nebylo.

Václav: No jo, ale zrovna tvarůžky? Nic dražšího v obchodě neměli?

Anežka: Jestli se ti to nelíbí, tak, proboha, pro mně za mně postav třeba králíkárnou.

František: Co?

Anežka: Králíkárnou.

František: Tady, že jo? Viděla jsi někdy živého králíka? Víš, že po nich zůstává hnůj? Všimla sis někdy, že hnůj smrdí?

Anežka: Hnůj můžeš hodit do popelnice.

František: A kam hodím ten smrad, co? Ten se do popelnice nehodí. Potáhne se za mnou, budou mi říkat smrad'och.

Anežka: Jako kdyby psi nesmrděli. A kočky. A cigarety. Všechno to

smrdí a nikomu to nevadí. Když si lidi zvykli na smrad z psů a koček, zvyknou si i na smrad z králíků.

František: I kdyby si lidi nakrásně zvykli, co chceš s těma králíkama dělat?

Anežka: Králíci jsou dietní. Válení se tady a tloustnete. Jen se na sebe podívej, jak vypadáš. Jako kdyby tě napumpovali jako pneumatiku. Když budeš něco dělat, třeba něco shodíš. A králíci jsou dietní, tak po nich nebudeš přibírat. Víš vůbec, jaký máš cholesterol? Když už jsi tlustý jak hroch, aspoň bys nemusel mít ten cholesterol.

František: A jak víš, že mám cholesterol?

Anežka: Cholesterol má každý.

František: Tak když ho má každý, proč bych ho nemohl mít taky já? Jsem snad něco horšího než jení?

Anežka: Cholesterol necholesterol, postavíš králíkárnou. Když nic jiného, můžeme králíky prodávat. Zabít, vypustit krev, stáhnout, prodat. Lidi nám ještě ručičky ozlatí a na smrad si ani nevzpomenou.

František: Ale vzpomenou! A vzpomenou si na hygieniky a vzpomenou si na finančáky a vzpomenou si na policajty a budeme na tapetě celému městu.

Anežka: Tak se na něho podívej! Proboha, po kom ten kluk je? Celý den se válí na válendě, prstem nehne, cholesterolu už musí mít přes osm, za chvíli to s ním sekne. Tak proč ba nemohl třeba postavit králíkárnou? Přece jen by něco shodil. A ti králíci by se taky hodili. Jsou přece dietní. A kdyby se nám do nich nechtělo, mohli bychom je prodávat. Po dietním mase dnes každý hrábne všemi deseti.

Václav: Jo, kdyby bylo zadarmo. Lidi nemají na kuře a ty jim budeš cpát králíky. Ženská! Dlouhé vlasy, krátký rozum. Prodáš za

stovku králíka a zaplatíš dvě stovky na daních. Víš ty vůbec, co to jsou státní finance? Co je to za vědu? Holka, to je něco, čemu nerozumí ani ministr.

Anežka: No tak tam mohou být místo králíků třeba kanárci.

Václav: Kanárků se nenajíš.

František: Stejně nevím, jak by měla taková králíkárna vypadat.

Václav: (Beze slova odejde.)

Anežka: Jak by měla králíkárna vypadat? No přece jako králíkárna.

Když je králíkárna králíkárna, nemůže vypadat jako holubník. To dá rozum.

František: Tak prrr! O holubníku ani slovo. Holuby dneska nikdo nejí. Mají holubí mor.

Anežka: Ty tomu rozumíš! Kdoví jaký mor mají lidi!

Václav: (Vrací se s metrem a měří místnost.) Sakra, tak mi to aspoň podrž.

František: Že já jsem radši nešel do azyláku. Jestli se tu bude stavět králíkárna, stejně tam skončíme všichni.

Václav: Tak to by nešlo.

Anežka: Co by nešlo?

Václav: Ta králíkárna. Tady by nešla. Králíkárna by se sem nevešla. Na králíkárně je předpis a předpis říká, že králíkárna musí mít sedmdesát na osmdesát na padesát.

Anežka: To je toho. Tak ji postavíte na štorc.

Václav: Ty tomu rozumíš! Podle předpisu musí mít králíkárna sedmdesát na osmdesát na padesát a tím to hasne. Kdyby byla na štorc, neměla by sedmdesát na osmdesát na padesát, ale osmdesát na padesát na sedmdesát, nebo, nedej Bože padesát na sedmdesát na osmdesát. Ty si třeba myslíš, že to nic není. Ale já říkám, že to je i na pokutu.

Anežka: Ty s těmi tvými předpisy! O králíky se starají! Ale kolik mají

mít králíkárný pro lidi, to je nezajímá. Jako kdyby králíci byli něco víc než lidi.

Václav: No jo, sakra, ale někde to určitě je taky. Když jsou míry pro králíkárný, určitě jsou tam i míry pro lidi.

František: Třeba jsou pro lidi stejný míry jako pro králíky.

Anežka: A proč vůbec mají míry pro králíky?

Václav: Tomu ty nerozumíš. Míry musí být. To aby měli králíci životní prostor.

Anežka: Životní prostor! To jsou mi výrazy! Na co by byl králíkům životní prostor.?

Václav: Ty si to nepamatuješ? To přišlo do módy za rajchu. Jenže tenkrát to bylo jenom pro lidi. Pokrok je pokrok, takže dnes je životní prostor i pro králíky.

František: Životní prostor! Jako kdyby lidem nestačil normální kvartýr. Do nějakýho životního prostoru bych se nehrnul ani za pětku.

Anežka: No jo, ty by ses hrnul tak leda do hospody.

Václav: Ale ten životní prostor, ty míry pro lidi jsou moc důležitý. Vidiš, jak jsou starostliví. Nemají míry jen pro lidi. Mají míry i pro králíky.

Anežka: Taky sedmdesát na osmdesát na padesát?

Václav: Jo, to já nevím. Já ty jejich blbiny nehlídám. Já mám jiný starosti. Ale těch sedmdesát na osmdesát na padesát je jasnejch. Ta králíkárna se sem nevejde.

Anežka: Tak si tu pro mě za mě dělejte třeba stojky. Ale až tě z toho cholesterolu klepne pepka, tak za mnou nechod'. A jde se jíst! Jestli se vám to nelíbí, můžete si kousat prsty.(Hrdě odkráčí.)

Václav: Vidiš, ty troubo? Kdyby nebylo mně, stavěl bys teď králíkárnú.

František: To jako těch sedmdesát na osmdesát... ?

Václav: Jak já to mám vědět? Králíkům je to fuk, mně je to fuk, tobě je to fuk. Důležité je, že se máš za co schovat. Za předpis. Tak ti řeknu, že takový předpis, to je největší vynález na světě. Oheň, kolo, předpis. Na tom stojí a padá existence lidstva.

Opona.